

veseli najbolj modrovanje s sovaščani, dela le toliko, kolikor potrebuje zase. Srce mu pač ne visi na domačiji. Na svojo in tujo lastnino ne pazi posebno. Krajo sadja in poljskih pridelkov gleda kar ravnodušno. In če si lahko skrajša pot, gazi meni nič tebi nič preko žita in tujih njiv.

Večina naroda je mohamedanske vere. Precej je tudi pravoslavnih in katoličanov. Mesta so majhna in med seboj zelo podobna. V sredi je trgovski del, tako zvani bazar. Tu je prostoren trg, kamor prinašajo kmetje svoje pridelke naprodaj. Obkrožajo ga lesene, v sprednjem delu odprte kolibe trgovcev in obrtnikov. Tu prodajajo blago, ki ga Albanija nima in ga mora uvažati, tako sladkor, kavo, moko itd. V bližini trga so dalje gostilnice, kavarne in brivnice. V tem mestnem delu vlada ob tržnih dneh zelo živahno vrvenje. V drugem mestnem delu so uradi in stanovanja uradnikov in premožnejših trgovcev. Glavno mesto Tirana ima 15.000 prebivalcev, je torej štirikrat manjše od Ljubljane. Leži sredi države 40 km proč od morja.

Albanska država je nastala po balkanskih vojnah šele leta 1913. Preje je bila del Turčije, ki je danes skoro docela izrinjena iz Evrope. Državi načeljuje Zogu, ki se je pred nekaj leti oklical za kralja. Albanija nima lastnega denarja. Povsod kroži raznovrsten srebrn in zlat denar. Vsi novci te ali one države, stari in novi, so enakovredni, če so si le slični po snovi in teži. Papirnatega denarja nihče ne mara.

Državo naseljuje milijon ljudi, ki so skoro izključno sami Albanci. Precej albanskega prebivalstva živi onstran državne meje v Jugoslaviji in Grčiji, nekaj tisoč jih je celo v južni Italiji. Slednji so potomci beguncev, ki so ostavili pred več stoletji domovino iz strahu pred turškimi grozodejstvi. Albanija je v živahnih stikih z Italijo, ki si mnogo prizadeva to pokrajino gospodarsko okrepiti.

(Nadaljevanje v 3. številki.)

Ko je zacvetela ajda . . .

Ko je zacvetela ajda
in je zadišala njiva,
je hitela punčka Majda
gledat, kje Jesen prebiva.

Mamica ji je dejala:
»Veš, Jesen, ta vladarica,
je bogata, silno zala,
kot rubin so njena lica.

Ajdo bo odela v cvetje,
nad polje se bo spustila,
utihnilo bo ptičje petje,
ko bo zemljo poljubila...«

Preko polja Majda hodi
čez dobrovo, med drevesi,
gleda, išče vsepovsodi.
»Oj, Jesen, kraljica, kje si?!«

Bela ajda odgovarja,
sem in tja se pozibava:
»Dom je njen — večerna zarja,
prestol — svatovska narava.«

Vinko Bitenc.